

Opschrift

Vergadering van 27 april 2020

Nummer: 2020_MV_00148

Onderwerp:

Mondelinge vraag van raadslid Caroline Persyn: Gentse daklozen krijgen document om te bewijzen dat ze dakloos zijn

Raadslid(-leden):

Caroline Persyn - Vlaams Belang

Bevoegd: Rudy Coddens

Omschrijving van de vraag

Toelichting:

Gentse daklozen krijgen van de stad Gent een document waaruit moet blijken dat ze dakloos zijn. De stad doet dat om te voorkomen dat mensen die dakloos zijn door de politie beboet worden omdat ze te lang op eenzelfde plek blijven zitten. Dit is een flagrante schending van het gelijkheidsbeginsel waarbij bepaalde burgers toestemming krijgen om iets te doen wat andere burgers niet mogen doen.

De stad Gent heeft intussen ook een overeenkomst bereikt met een aantal hostels en hotels waarbij een twintigtal kamers ter beschikking gesteld worden van daklozen.

Vraag:

Is de schepen op de hoogte van deze problematiek?

Wat met de 'social distancy' en het feit dat mensen niet samen op een bank mogen zitten?

Is de schepen niet van oordeel dat er andere en betere oplossingen mogelijk zijn in deze corona-tijden?

Kunnen de daklozen overdag niet terecht in de kamers van de hotels en hostels waarover een akkoord bereikt werd?

Is de schepen niet van oordeel dat dit een slecht signaal is in corona-tijden dat iedereen zijn of haar verantwoordelijkheid moet opnemen?

Antwoord

Jazeker, ik ben op de hoogte van deze problematiek. Ik heb de oplossing ook zelf geïnitieerd.

En: jazeker, de Stad Gent vindt het gelijkheidsbeginsel vanzelfsprekend belangrijk en houdt zich daar ook aan. De Stad baseert zich, even vanzelfsprekend, op de diverse criteria die het Grondwettelijk Hof van ons land hanteert om een maatregel of beslissing te toetsen aan dat beginsel. *Zijn de situaties vergelijkbaar? Is het onderscheid gebaseerd op objectieve criteria? Is er proportionaliteit? Is het onderscheid gerechtvaardigd én heeft het een legitiem doel?*

De daklozen hebben per definitie geen ‘kot’ waar ze in kunnen blijven. Hun situatie is dus sowieso niet gelijk aan die van de meerderheid van de mensen. ‘Geen kot hebben’ is een objectief criterium om een onderscheid te maken. De maatregel is ook proportioneel: het geven van een bewijs dat de persoon dakloos is waardoor die geen boete zou krijgen. En ook het doel is legitiem, namelijk: een kwetsbare groep sparen van bestraffing.

Dit alles rechtvaardigt het onderscheid. Uw uitspraak als zou dit ‘een flagrante schending van het gelijkheidsbeginsel’ zijn is dus nergens op gestoeld.

Het document maakt het voor onze Politie gemakkelijker om een goede inschatting te maken tijdens interventies. Het document geeft de dakloze persoon bovendien geen vrijgeleide om te doen wat hij/zij wil. Net zoals alle andere mensen moeten ook de dakloze mensen afstand houden, dat wil zeggen: alleen op een bankje zitten, of met minstens 1,5 meter afstand t.o.v. anderen.

De huidige (gezondheids)crisis dwingt het stadsbestuur bovendien tot bijkomende crisismaatregelen. Sociale maatregelen zijn daar een heel belangrijk onderdeel van. We hebben voor daklozen ingezet op nachtopvang, dagopvang, voedselondersteuning en een aanbod van was- en douchegelegenheden.

De voedselondersteuning werd aangepast aan de nieuwe maatregelen en verhoogde noden.

Qua dagopvang hebben we de werking aangepast en 1 extra inloopcentrum geopend, in Sportarena Tolhuis, met ook extra douchemogelijkheden.

Qua nachtopvang werden 4 extra locaties in gebruik genomen. De versterkte werking tijdens de wintermaanden is ondertussen verlengd tot 18 mei.

De verschillende hostels en hotels waarmee we samenwerken voorzien enkel in nachtopvang. Dit betekent dat de daklozen daar ’s nachts terecht kunnen maar niet overdag. Een 24-urenverblijf op die plekken, met als voorwaarde dat de mensen niet met mekaar in contact komen, zou op elke locatie extra personeel vereisen.

Voor zeer kwetsbare daklozen is er wél 24-uursopvang in het Zorghotel Leeuwenhof in Drongen. Daar zijn er ook quarantaineplaatsen voor daklozen besmet met covid-19.

Bovendien maakt niet elke dakloze gebruik van de nachtopvang of dagopvang. Daar zijn verschillende redenen voor. Sommige daklozen hebben meervoudige problematieken. Sommigen wantrouwen ‘instituties’ en alles wat met ‘de overheid’ te maken heeft. Sommigen dúrven op dit moment niet naar een opvang, uit schrik om besmet te worden. Al die mensen komen óók op straat en zoeken soms rust op een bankje.

Los van de crisis zijn structurele oplossingen voor dakloosheid uiteraard nodig. De strijd tegen dakloosheid is één van de belangrijkste punten in het bestuursakkoord van de meerderheid.

Daar wordt ook aan gewerkt, onder andere in het ‘ROOF-project’. Schepen Tine Heyse zet ook sterk in op een verruiming van het aanbod aan betaalbare, kwalitatieve woningen. We strijden ook voor meer sociale huisvesting met begeleiding, iets waar daklozen absoluut bij gebaat zouden zijn. Maar daar hebben we (vooral) de steun van de Vlaamse overheid bij nodig.

Het spreekt echter voor zich dat een plotse, ongeziene crisis zoals de coronacrisis dwingt tot snelle, tijdelijke oplossingen. Daar heeft het college van burgemeester en schepenen meteen voor gezorgd, daadkrachtig en solidair. Het zal dat blijven doen zolang het nodig is. Dat kan geen verrassing zijn. In het bestuursakkoord 2019-2024 (dat u ongetwijfeld kent) staat letterlijk, op pagina 2: *“We willen een stad zijn die vooroploopt, maar ten allen tijde ook achterom kijkt om te zien of iedereen mee is. Een stad waar iedereen de nodige kansen krijgt om volwaardig deel uit te maken van onze Gentse samenleving.”*
